

Omkring implementeringen, det, at man skulle implementere, sagde jeg dengang, at det er et udtryk for, at regeringen nu har erkendt, at man ikke kan implementere EU's arbejdsmarkedstoft via aftaler. Og den erkendelse vil vi efter min mening i løbet af ganske kort tid også komme til at gøre i forhold til arbejdstidsdirektivet.

Så kan man vælge to ting: Man kan enten vælge at sige, at den virkelighed, at Danmark er med i EU og vi agter ikke at forlade det, lukker vi øjnene for og siger, at det vil vi ikke blande os i, det lader vi køre, som det bedst køre kan, eller man kan vælge at sige – og det er den konklusion, SF har draget – at der vil ske en implementering via lovgivning, også omkring arbejdstidsdirektivet og her omkring deltidstidsdirektivet, og derfor agter vi at medvirke til at gennemføre det, så vi også får indflydelse på måden, det sker på, for det er den virkelighed, vi nu er en del af.

Når det er sagt, så er det jo sådan, at lovforslaget lægger an til, at implementeringen af deltidstidsdirektivet ikke udelukkende sker ved aftaler og overenskomster. Her erkender man, at der er behov for en form for lovgivning. Det er ikke bare noget, regeringen erkender, det er også noget, arbejdsmarkedet har erkendt, og det har bedt om at få lavet en lovgivning, fordi deltidstidsdirektivet indeholder elementer, som ikke alene kan samles op via overenskomster.

Når det er sagt, så mener jeg faktisk, at det er den rigtige måde at gøre det på, hvor man primært og i første omgang sørger for at implementere deltidstidsdirektivet via aftaler og overenskomster, og der, hvor det ikke kan lade sig gøre, samler man op via en lovgivning. Og sådan vil jeg tro at det kommer til at gå i en lang række sager.

Når vi nu får knæsat princippet, når ulykken nu er sket, og når vi ikke kan fastholde den danske models integritet, så mener jeg, det er absolut bedst, at vi holder overenskomstsyste­met, den danske model, foran os, så lang tid, det er muligt, og kun i et fejlebladssystem hanker op i de områder, som altså ikke er tilkendegivet gennem aftaler. Det må alt andet lige være den måde, som set med vores øjne er den bedste løsning. Det er begrundelsen for, at vi støtter lovforslag A, implementeringsdelen.

Der ligger nogle andre elementer i det, som vi også har været meget kritiske over for. Det er den måde, hvorpå man har lavet en aftale omkring LO/Dansk Arbejdsgiverforening, som andre organisationer skal knytte an til. Det har vi

været meget kritiske over for, og vi vil også meget gerne medvirke til at finde en anden løsning.

Men jeg synes i modsætning til mine kollegaer fra Venstre og De Konservative, at arbejdsministeren har været meget reel i de svar, der er givet til udvalget, også omkring muligheden for at sørge for, at andre organisationer – altså andre fagområder, som ikke er omfattet af LO/DA – via ansøgning kan få deres arbejdsplads omfattet af tilsvarende overenskomst. Det kan eksempelvis være AC-området, som jo har overenskomster med Novo Nordisk og andre private virksomheder. Det har jeg så bedt om at få trykt op i forbindelse med loven her, så vi får løst det om ikke fuldt ud så dog foreløbigt. Kan vi komme videre, medvirker vi meget gerne til det.

Til den anden del, forslag B, vil jeg sige, at i og med at deltidstidsdirektivet også er et antidiskriminationsdirektiv, så gælder det om at minimere den diskrimination, der finder sted på arbejdsmarkedet, og det burde i princippet være fra første time; der burde ikke finde diskrimination sted i forhold til deltidstidsansættelse.

Det mener jeg sådan set også principielt er det, som Venstre og De Konservative normalt argumenterer for. Men som vi har oplevet nogle gange tidligere, i øvrigt også i dag, skifter man jo lidt holdning afhængig af, hvilke sager der er på dagsordenen.

Når SF har valgt at sige, at vi kan støtte 8 timer, så er det en kombination af, at regeringen ikke længere har brugt argumentationen omkring den generelle arbejdstidsnedsættelse, der har været på arbejdsmarkedet, for den svarer slet ikke til de 8 timer, og at de 8 timer er det, EU bruger som minimumsgrænser for, hvornår der skal udstedes et ansættelsesbevis. Det er et argument.

Det andet er, og det er det, jeg selv tillægger mest betydning, at jeg faktisk mener, at der skal være en bagatelgrænse, og det er derfor, jeg synes, det er rimeligt, at der er et timetal. For ønsker jeg ikke en bagatelgrænse, skulle mit principielle synspunkt jo være, at jeg ikke ønsker nogen form for diskrimination af folk, som er ansat, uanset timetal, og så skulle der ikke være en nedre grænse.

Det er for mig en kombination, som har gjort, at jeg mener, at 8 timer kan være et brugbart tal, som vi kan lande på.

Derfor støtter SF delingen af lovforslaget – det er ikke et forslag, der er vokset i vores baghave, som det vistnok hedder – og vi kan ud fra argumentationen om den virkelighed, som Danmark